

se je v veži skril. Cecilija Šegula se je vlegla oblečena na postelj, njen mož pa se je vlegel na tla in čakal, da bi žena zaspala. Ko se je to zgodilo, skočil je na njo in nji je zaštričil za vrat remen. Potem jo je potegnil iz postelje in jo vlekel v vežo (lojpo). Tam ga je čakal že Muršec. Vzela sta škaf in položila glavo Cecilije Šegule nad škaf. Potem je vzel njen mož ročno sekiro in Muršec še mu je z roko pokazal, kam mora udariti, da bode takoj mrtva. Šegula je na to udaril trikrat s sekiro po glavi svoje žene in ker ni bila takoj mrtva, vzel je še Muršec sekiro in udaril po glavi nesrečne žene. Držala pa sta morilca nesrečnico tako, da je tekla kri v škaf. Ko je bila žena mrtva sta jo slekla, jej oblekla drugo obleko in jo odnesla zavito v konjsko odejo na Muršecov dom. Tam sta se pogovarjala pri šnopsu kaj je storiti s truplom. Muršec je svetoval naj je zaneseta v parmo v slamo in potem naj zažgeta hram. Tega ni hotel Šegula. Na posled sta zapeljala na samokolnici (šajtergi) mrtvo truplo na železniški tir, misleč, da bode vsakdor prepričan, da je ali skočila Cecilija Šegula sama pod vlak, ali da je bila po nesreči povožnjena. Brzovlak v noči od 19. do 20. avgusta je zares grozno razmesaril truplo. Ker pa ni bilo na tiru opaziti mnogo krvi slutila je sodnija zločin, aretirala Šegulo in ta je obstal celi zločin tako, kakor smo ga tukaj opisali. Seveda je bil takoj tudi aretiran Muršec. Muršec še je povrh bil obdolžen pri tej obravnavi poskušanega umora na nekem delavcu z imenom Horvat iz Dornave. Šegula je obstal, da se je tako zgodilo, kakor smo gori opisali. Muršec pa noče niti ne o umoru Šegulove žene, niti ne o poskušnem umoru na Horvatu ničesar vedeti. Vkljub temu se mu dokaže s pričami, da ste obojni obdolžitvi opravičeni. Porotniki so spoznali Šegula in Muršeca za kriva in sodnija ju je obsodila k smrti na vislicah. Kako je lagal Muršec pred porotniki naj dokaže to le. Na mizi pred sodniki je ležala mrtvaška glava Cecilije Šegule, da bi porotniki videli, kaki so bili udarci na njo. Ko se je Muršec zagovarjal, stopil je pred sodnike, vzel mrtvaško glavo v roke in rekel: „Bog naj pride iz nebes in naj reče, da sem nedolžen. Cecilija Šegula, ako bi ti živela, rekla bi ti da sem jaz nedolžen!“ Na to je Muršec poljubil mrtvaško glavo — zares kakor Judež Kristusa! — Ko so naznanili sodniki smrtno obsodbo — Šegula se je jokala, ko je državni pravdnik govoril — je stopil Muršec pred predsednika sodnije in rekel: „Jaz obstojim, da sem kriv, ter prosim za nižjo kazen!“

Koroške novice.

Kaplan in agitator. Mestni urad v Beljaku (Villach) je vložil proti tamošnjemu kaplanu nekemu Auernigu tožbo pri državnem pravištvu v Celovcu zaradi pridige, katero je Auernig imel dne 23. oktobra t. l. Državno pravištvu sedaj celo stvar preiskuje in bode določilo ali naj pride kaplan na obtožno klop ali ne. Seveda ima sedaj klerikalna stranka mnogo opraviti želeč svojega kaplana oprati in

opravičiti, kaplana, kateri je porabil prižnico za politično agitacijo. Taki poštenjaki so stebri na katere se naslanja klerikalna stranka. Vso ljudstvo je razburjeno proti Auernigu, katerega sploh nihče drugi več ne mara, kakor k večjemu še par farških devic. Pred župniščem je ljudstvo demonstriralo proti kaplanu. Knez in škof koroški je sicer obljubil, da bode Auerniga prestavil, a tega do sedaj še ni storil, pač pa je prestavil dekanijo iz Beljaka v Fūrnitz, ker v obče spoštovani in priljubljeni dekan Formas v Beljaku, kateri je vzor duhovnika in kateri se ne briga za politiko, Auerniga v njegovem hujskanju nikakor ni hotel podpirati! Radovedni smo, ali znabiti dobi Auernig od svojega škofa celo kako pohvalno pismo za svoje počenjanje!

Dopisi.

Od Male Nedelje. Že večkrat si dragi mi „Stajerc“ prav pošteno skrtačil kako dolgo črno suknjo in tudi tistega, katerega je kinčila. Toraj pa te prosim, da i meni posodiš danes eno tvojih priznanih izvrstnih, potrebnih krtač. Tudi naš župnik nosi dolgo črno suknjo! Treba je suknji in njemu krtače, čeprav si župnik najbrž ni suknje zblatil na križevih procesijah, ker te opravlja prav po svojem. Na mesto da bi z zbranimi farmani z procesijo obiskal, kakor je to bilo do sedaj običajno to ali drugo bližno kapelo, „stisne“ svojo mešo, potem pa se poda skozi ene vrata cerkve z farani vred iz cerkve in jo zavije kar mahoma zopet skozi druge vrata zopet nazaj v cerkev. In to imenuje on križevo procesijo! Ko pa spravijo naši kmetje z žuljavimi rokami svoje pridelke skupaj, potem seveda ni njemu in njegovim pomagačem nobena pot preblatna, nobeno vreme pre-slabo. Takoj naznani župnik svojo zbirco in gre po fari s svojimi nosači po „prostovoljne“ darove. Ako pa je treba kake silne spovedi, potem najde naš župnik takoj dovolj izgovorov, dovolj vzrokov, da mu ni treba iti. A vendar pa dobavlje naš župnik vsako leto ogromno svoto denarja na davčnem uradu, denarja, katerega smo mi revni kmetje morali plačati, ko se nam je bilo treba otresiti zbirce s plačilom. Toraj zbirco smo plačali, a vendar še se pobira in to od duhovnika, ki ne stori niti ne enega koraka zastonj za nas, ne, kateri še zbog vseh naših plačil, vseh naših „prostovoljnih“ darov ne obhaja cerkvenih opravil tako, kakor so se obhajale poprej od vzornih naših duhovnikov. Pač zares čudno, da lačne vrane krmijo tudi včasih sito! Kako dolgo še? Sedaj pa nas kmete le blati župnik iz prižnice, blati nas farane vpričo naše mladine, vsaj nas bodeš potem tem hitreje spravil do skrajnosti našega potrpljenja, zbudil bodeš znabiti še tiste nazadnjaške zaspance, kateri mislijo, da pridejo zares kar na ravnost v zareči pekel, ako zapodijo bogatega farškega berača od siromaške svoje kože.

Sv. Vid pri Ptuj. Vso naše potrpljenje je pri koncu, vso naše prizanašanje popolnoma zastonj! Cela naša fara je nekako vznemirjena, ker se žalijo

neprenehoma naši najsvetejši občutki, naša pobožnost in naši spomini na naše rajnike, kateri že počivajo iz zdavna v hladni zemlji. Zares žalostno a vendar resnično! Naš župnik, duhovni oče Andreas, se ne briga za naše opomine, ne briga se za naše opravičene dopise. On opravlja svoja crkvena opravila tako malomarno, da se že zares moramo čuditi, kako da ne razloži kaka višja cerkvena oblast župniku, da ne sme tako postopati s svojimi farani. Župnik Andraš, sedaj pa te vprašamo, zakaj dobavljaš vsakega prvega v mesecu toliko plačilo, naših ubogih kmečkih žuljev, ko pa ne izpolnjuješ tvojih stanovskih dolžnosti, kakor bi jih moral spolnovati pravi duhovnik? Nikjer na svetu ni katoliškega duhovnika, kateri ne bi pozdravil iz prižnice ali kancelna svojih vernih faranov, zbranih v svetišču božjem, pred živim Bogom samim, s krščanskim pozdravom: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Samo ti minoritski oče Andraš, klubuješ nam faranom, na svetem mestu, samo ti se ogiblješ tega pozdrava, ker hočeš trmoglavost pokazati, da si župnik, da bode tvoja obveljala. Oho, le čakaj, da mi ne pokažemo, da smo mi farani, ki nam je toliko plačevati za tebe in za cerkev! Mi od tebe zahtevamo običajni krščanski pozdrav iz prižnice, mi zahtevamo, da nam bodeš služil peto sveto mešo, vsaj ob nedeljah in praznikih. Izgovor, da te v grlu boli se nam zdi smešen! Kdor zna tako kričati po farovžu, ta še lahko napeva sveto mešo! Izgovor, da ne znaš peti, nam ne zadostuje, ker ni resničen! Ko si prišel k nam kot reven kaplan, znal si dobro napevati sveto mešo! Veš kaj, kaj pa bilo, ako bi duhovni oče Andraš malo manj pili? Znabiti bi potem šlo! — — — Zakaj nas farane tako sovražiš? Ako ti nismo po volji, no, pa idi tje od koder si prišel! Mi se zares ne bomo jokali! In tvoja farška grajzlarija? Kaj vendar hočeš z njo? Ali ne vidiš, kaj se vse tam pred njo godi, pred njo, tik farne cerkve, na pokopališču nekdanjih faranov? Ne dovolj, da preklinjajo vozniki, da pijejo, kakor že povedano šnops, ne, še pretepi so tam skoraj na dnevnem redu. Še pred kratkim je tvoj prijatelj Tombah imel nekega voznika, kateri naj bi mu peljal deželske pridelke v Ptuj. Naložil je temu vozniku toliko blaga na voz, da se mu je skoraj voz potrl. A vendar še je hotel Tombah spraviti več na voz. Voznik pa, kateremu se je smilila živina, ni hotel več naložiti. Nato priskoči Tombah in mu prisodi — zaušnico. Nato seveda tepež, zraven pa kletvice, vse pod župnikovem oknom, tik cerkvenega križa, par korakov od našega Izveličarja Jezusa Kristusa in vse, vse tako rekoč z dovoljenjem našega duhovnega očeta Andraša! Med tem prizorom pa prinesejo dve ženske otroka k krstu, postojijo in gledajo ta prizor in duhovnik, ki gre krščavati ga tudi gleda, a vrabci pa veselo čivkajo in se pretepavajo ob kupčkih živinskega blata, nakopičenega od živine voznikov farške grajzlarije pred crkvenim križem, na pokopališču videmskih faranov! Kaj ne — lepi, idilični prizori! Ali sta Tombah in farška grajzlarija znabiti več vredna, kakor mi farani, ki n o č e m o in n o č e m o, da bi se vršili taki

prizori pred našim farnim svetiščem. Vedi duhovni minoritski oče Andraš, ako ne ukreneš na drugo pot, ako ne zaključiš farške tvoje grajzlarije, potem bodeš prisilil svoje farane do skrajnosti, vprašat bomo šli milostljivega knezoškofa, ali sme minorit zares počenjati kar se njemu zvidi in prosili ga bomo, da nam bode dal, ako mu je volja, navadne duhovnike, kakor jih imajo druge fare, ker bi vendar še radi ostali katoliki, kakor so bili naši pradedi, očetni naših očetov in ker nočemo postati protestanti, čeprav nas katoliški duhovni oče prav zdatno pripravlja se svojim počenjanjem za protestantizem!

Več faranov.

(Opomba uredništva: Ako ne bode poboljšanja, pa skusite z milostljivim knezom in škofom! On Vam bode v svoji dobrosrčnosti, in ker je tako napram svojim podložnim postrežljiv in ljubeznjiv gotovo pomagal! In škof ima gotovo tudi oblast čez minoritskega župnika!)

Iz Zavrč. Dragi „Štajerc“, mi imamo tukaj učitelja, kateri je vreden, da ga pogledamo malo v svetli luči! Ta učitelj se briga prav „pošteno“ za vse, kar se pri nas godi! Tako je prišel nekoč v neko tukajšno krčmo in začel groziti gostom, češ, da bodejo vsi kaznovani, vsi zaprti, ker so tako pozno v noč v krčmi. In učitelj je skoval na to tožbo o dotičnem krčmarju in jo poslal na okrajno glavarstvo, tožil pa je tudi enega izmed navedenih gostov na c. k. sodnijo, češ, da se je v gostilni, toraj na javnem mestu nespodobno obnašal! Pa joj! Obe tožbi so se ovrgli! Kako veselje ima ta učitelj do tožb in ova-duhštva naj dokaže sledeče. Tukajšni v obče spoštovani poštar je temu učitelju trn v peti. Radi tega ga je tožil pred kratkim na poštno ravnateljstvo, da kupuje (!) poštar vino (!) in da hodi pri tem kupčevanju z modrim predpasnikom! (Opomba tiskarjevega učenca: O ti sveta nedolžnost!) Nekoč se je peljal ta učitelj s pošto v Ptuj. Na to se je pritožil, da mu na poštnem vozu ni bilo za prestati, ker je poslal nekdo s pošto tudi purana, in je ta puran kakor je trdil učitelj neznosno — smrdel. Imenovani puran pa je imel to grozno nesrečo ali srečo, da je živel in čepel pod sedežem učiteljevem. Živi purani navadno ne smrdijo! Naši poljanski sosedi imajo pregovor, ki sicer ni lep, o katerem pa lahko primišluje naš učitelj. „Kdor ga je zvoba . . .!“ — Da bodejo sprevideli bralci „Štajerca“ kako strogi občinski odbor-nik je ta učitelj, naj dokaže to dejstvo! Pred kakimi 14 dnevi je čutil ta gospod v sebi neobhodno potrebo lotiti se na cesti nekega moža, ki se ga je bil pre-več navlekel in je vsled vinskih duhov po cesti la-mentiral. Pijanca se celo voz ogne, ne pa tako ta učitelj. Začel se je pretepati s pijancem in pretep je bil tako temeljit, da je bil pijanec težko telesno poškodovan in se je vložila proti učitelju tožba radi težke telesne poškodbe. Ta gospod ima sploh vedno in mnogo opravljati pri sodniji. To bi nam bilo sicer popolnoma deveta briga, ako se ne bi vsled tega večkrat pripetilo, kakor npr. v zadnji zimi, da morajo priti otroki po snegu in v mrazu več kakor eno uro

daleč v šolo. V šoli pa se jim pove, da naj grejo domov, ker je gospod učitelj zopet pri sodnji. A povrh še je ta učitelj jako častihlepen! Pred kratkim smo imeli tukaj občinske volitve. Naš mladi kaplan o katerem spregovorim pozneje par besed in imenovani učitelj sta razdelila skorej vsem občinskim volilcem listeke, na katerih so bili zapisani kandidati za občinski odbor. Med njimi najprvi seveda učitelj sam, potem mladi kaplan in potem še le zasluženi naš gospod dekan! In učitelju je žarelo že lice veselja, ko je bil prepričan, da zopet pride v občinski odbor. Bil je že izvoljen v volilno komisijo. Ko pa se mu je od nekoga povedalo, da nima on, ki je vsled zločina težke telesne poškodbe v sodnijski preiskavi, po postavi ničesar opraviti pri občinski volitvi, toraj tudi ne v komisiji, odkuril jo je ne več tako ponosen domov! A vendar pa ima učitelj vsaj enega zvestega prijatelja med nami. In ta je naš kaplan! Poprej smo imeli kaplana g. Vogrina. Ta je bil priljubljen pri slehernem faranu in mir je vladal med nami. Ko pa nam je poslala previdnost božja sedajnega kaplana, postalo je vse drugače. Komaj je prišel ta gospod k nam, že je začel med nami agitirati in politizirati. Kaplan sovraži vse, kar je nemškega in bržčas radi tega je postal tako iskreni prijatelj gori opisanega učitelja, ker se v tem popolnoma strinjata. Ali morda radi drugih plemenitih nazorov učitelja? Le počasi kaplan, drugače zvé svet zakaj obišče neki kaplan nekje v Halozah neko krčmo ravno tedaj, ko je neka mlada in fletna rejenka dotičnega krčmarja sama doma! Gospodu dekanu priporočimo kaplana najtopleje, on kot miroljuben, zares hvalevreden duhovnik bode najšel kot dekan in trezno misleč mož najbrž sredstvo, ki bode zabranilo politično hujskanje politično nezrelega kaplana. Za danes dovolj!

Zavrčan.

Iz konjiške okolice blizu Pohorja se nam piše: V nedeljo dne 6. p. m. se je vršila procesija Marijine družbe iz Vitanja na brinjevo goro pri Žrečah. Te procesije so se vdeležile tudi tri deviške farovške kuharice z namenom, da bi društvo povzdignile in podučile. Radi tega je tudi stopila kot prva na prižnico (kancel) žreška kuharica. Ta je tako regimentno podučevala nedolžno deviško mladino, da se je ta dobesedno samega smeha valjala po tleh. Sploh je ta kuharica jako naobraženo dekle, ki jo včasih prav pošteno pihne. Evo dokaz! Nekega dne pride neki gospod iz Rudnika pri Žrečah v žreški farovž, da bi tam menjal denar. Ko stopi skozi farška vrata, pride mu kuharica nasproti, vprašaje ga, kaj da želi. Gospod prosi, da bi se mu menjalo nekaj večjega denarja v drobiž. Kuharica mu nato odgovori: „Gospoda fajmoštra ni doma, pa to nič ne škodi, zmenjala vam bodem jaz, ker ključki so pod mojo blastjo!“ Takoj potem se podata oba v gornje nadstropje farovža in kuharica prinese mizni predal poln drobnega denarja. Gospod se začudi in vpraša od koder da ima — „gospodična“ toliko drobiža. Ta pa mu duhovito, kakor sledi, na to vprašanje odgovori: „Ta denar je denar Matere Božje na

brinjevi gori. Pa to je za njo vse premalo, ker je ona veliko dolžna, ker si je posestvo na brinjevi gori kupila!“ Toraj mati Božja ima toliko drobiža, ona si je kupila posestvo, Ona še mnogo dolguje in tako dalje. Sedaj pa Vam je g. urednik gotovo jasno, kako krasna je bila pridiga te kuharice na brinjevi gori. A pridigovale ste na omenjenem deviškem shodu tudi dve drugi kuharici, kateri živite še višje v gorah, toraj še pridete bolj redkokedaj v družbo izobraženih ljudi. Kake zvišane besede so še le tem tekle iz ust! Fajmošter v kuhinjo, kuharica na prižnico (kancel) — no, več pa nam zares ni treba!

Poslušalci na brinjevi gori.

Od sv. Antona v Slov. goricah. Ko se je te dni raznesla po naši fari vest, da je prestavljen veliki politični agitator „mogočni“ kaplan Škamlec od Sv. Antona v Slov. goricah za kaplana v Ljutomer, se je pač marsikateremu izmed naših faranov takorekoč odvalil veliki kamen od srca. Samo neko „farško devico“ je spekle kar na mah njeno rahlo, čuteče srce in vzdihnila je: „Oh, škoda, tak — lepega gospoda še nismo imeli!“ Veliko lepše bi bilo za gospoda kaplana spričevalo, ako bi bil kateri izmed faranov vzdihnil: „Pač škoda, tako pridnega gospoda še nismo imeli! Tak faran pa se ne bode najšel in se ne bode! Vsi smo že do grla siti „ljubeznjivega“ gospoda. Že v Mariboru se je zdelo gospodom z rudočimi kolari (in ti imajo debelo kožo) počenjanje našega kaplana malo prepošteno, zato so ga od nas odstranili. Saj je bil že tudi čas. Jaz in par mojih sosedov smo dostavili in Bog nam naj odpusti ta greh — vsakokrat, ko smo molili litanije, konečno še vsikdar gorečo prošnjo glasečo se: „Našega kaplana“ — „Reši nas, o Gospod!“ In Bog nas je uslišal! In v Ljutomer je prestavljen. — Oh srečni Ljutomer!

Par pobožnih faranov.

(Opomba uredništva: **Nekaj za Ljutomer.** Za g. kaplana je zares velika sreča, da so ga prestavili ravno v Ljutomer. Tam je namreč dovolj naprednjakov, ki bodejo kaplanu že takoj pomagali zopet na pravo pot, ako jo znabiti zgreši! Sicer pa bode imel Škamlec v Ljutomeru zares izvrstnega nadzornika, namreč gospoda dekana, ki je vzor pravega katoliškega duhovnika. Od duhovnikov pod njegovim nadzorstvom ni bilo do sedaj nikdar nič slabega slišati. Mogoče da se je to v Mariboru vzelo v poštev, ko so osrečili Ljutomer s Škamlecom. Gospod dekan in Vi Ljutomeržani, toraj pa Vam prav toplo priporočimo novega kaplana! Nobena voda ni tako kalna, da se ne bi enkrat očistila! Dobri vzgledi in pa strah ne bodejo tudi v Ljutomeru brez upliva. Bog daj, da bi bilo tako!

Devica Marija v puščavi. Vrli „Štajerc“, tudi pri nas v puščavske fari imaš mnogo prijateljev a žalibog tudi mnogo sovražnikov! Dolgo sem molčal, toraj pa ti hočem danes naznaniti kako te ljubijo naši farški bratci. Adam Grušovnik, župnik v tej fari hujska na primer v šoli našo mladino tako le: „Draga deca, vedi, da bode vsak pogubljen, kateri „Štajerca“ bere, za to, ker „Štajerc“ zatajuje vero,

in so grešniki vsi okrog „Štajerca“. Grešnik je tisti, ki ga izdaja, grešnik, kateri si ga naroča in bere, grešnik, kateri ga da drugim brati! Taki izgredi župnikovi seveda niso brez vspeha. Činžački posestnik Dolinar n. pr. najbrž napolnjen tega „katoliškega“ duha, ki veje iz farovža, je kričal nekega jesenskega dne: „Kateri „Štajerca“ naročuje in bere ne dobi pri meni dela!“ — Kaj porečeš k tej „poštenosti“ „Štajerc“?

Naprednjaški fant.

(Opomba uredništva: Tristo pečenih klobas, o župniku Grušovniku in posestniku Dolinarju pa smo imeli do sedaj zares napačno mnenje. Mislili smo, da sta naša najboljša prijatelja, ker oba prebirata, kakor smo pozvedeli, prav pridno naš list. Adam Grušovnik, vrli župnik, še vrlejši učitelj šolske mladine, ti rečeš, da je grešnik vsaki kdor naš list bere, naročuje, ga izdaja! O ti nedolžna, uboga Grušovnikova duša! Tudi ti bodeš pogubljena, in sicer pogubljena po besedah župnika Grušovnika samega, ker župnik Grušovnik sam bere „Štajerca“! — Pogubljeni pa bodejo tudi vsi spodnještajerski duhovniki, vsi menihi, vsi kanoniki, da celo milostljivi knez in škof, seveda samo po mnenju župnika Grušovnika, ker vsi, vsi prebirajo kaj radi „Štajerca!“ Ja, ja, milostljivi knez in škof, kaj porečete Vi o Vašem „vrlem“ župniku Grušovniku? Ali ga ne bodete? Ali se tako podučuje šolska mladina? Je to krščanski nauk? Ljubi, prežvišeni, milostljivi knez in škof, Vi ljubite, kakor je nam znano, po vzgledu Kristusovem, ki je rekel: „Pustite male k meni itd.“ mladino, posebno šolarčke, toraj pa Vas prosimo, da za to poskrbite, da župnik Grušovnik ne bode več šolske mladine pri Sv. Mariji v puščavi tako podučeval v krščanskem nauku! Župnik Grušovnik, ako zares ima greh, kdor da „Štajerca“ drugemu brati, potem ti svetujem mi, da si ga naročiš, ker ti ga potem ne bode treba prositi od drugih in jih tako spravljati — v „greh.“ Kot naročnik mogoče vendar sprevidiš, da ni bilo nigdar in nikoli niti ne ene vrstice v „Štajercu“ proti sveti veri in tudi nikdar ne bode!)

Razne stvari.

Tiste naročnike, ki še nam niso poslali za to leto naročnine, prosimo še enkrat prav uljudno, da to storijo še v tem mescu, ker nam olajšajo pri sklepu knjig s tem naše delo. Kdor hoče vedeti, koliko še ima za plačati in kako dolgo še teče njegova naročnina, temu se bode na pismeno vprašanje odgovorilo takoj. Upravništvo.

Sebrani avstrijski škofi na Dunaju so se pred kratkim tudi pogovarjali o političnem obnašanju duhovnikov. In kaj se je sklenilo? Določili so, da se duhovniki ne smejo, kakor do sedaj mešati več v politične boje. Duhovniki naj bi ostali samo duhovniki, dušni pastirji izročenih njim vernikov, stati bi morali nad strankami, katere se politično preganjajo, toraj na višjem stališču, kakor jim to vleva tudi njih zvišeni duhovski poklic. Pač pameten in hvalevreden je ta sklep naslednikov učencev in apostolov

Kristusovih. Samo radovedni smo, kako se bode ubogal od naših duhovnikov, kateri igrajo pri vsaki volitvi navadno prve vloge. Kmet, ako ti toraj vsiljuje kak duhovnik svoje politično mnenje in prepričanje, reči mu to le: „Gospod, idite v cerkev molit za naše duše, idite študirat vaše pridige za nedeljo, volitve pa in naše politično mnenje pustite pri miru, ker to od vas zahtevajo vsi avstrijski škofi, ti pa gotovo bolj trezno sedijo o duhovskem stanu, kakor vi in gotovo vejo boljše, kaj se spodobi za duhovnika in kaj ne. In to postavo izdal je naš novi, miroljubni sveti oče Pij X. in sicer jo je pisal na vse škofo. Ti so jo seveda sprejeli in odobrili, no, bomo videli kako se bodejo po njej ravnali naši duhovniki. Bog daj, da ne bi bila dana zastoj! Sicer pa smo prepričani, da bodejo škofi strogo pazili, da jo bode duhovništvo držalo, paziti pa mora tudi ljudstvo, saj je dana postava njemu na ljubo. Kdor se bode od duhovnikov vedno držal omenjene postave, ta je pravi duhovnik in vreden, da se spoštuje, kdor pa se ne briga za postavo dano od papeža in škofov, ta ni duhovnik, ta je političen hujskač in ni vreden, da mu izkazuješ čast, ki se naj izkazuje duhovniku. Sedaj bodeš ljudstvo lahko sodilo, ali imaš pravega duhovnika ali političnega agitatorja. Vzrok te dane postave pa je bilo to, da so sprevideli višji dušni pastirji, da trpi sveta naša vera v zadnjem času strašno vsled hujskarij naših nekterih gospodov iz farovža. „Gospodar“ in „Dom“, zakaj pa o tem molčita, zakaj nista povedala tega vajinim bralcem? Odgovor je lahek? Ker se sama bojita te postave! Ali se morda sramujeta vajinih „gospodov“ iz farovžev? — No, za to pa smo jo mi priobčili, kmet pa si jo naj zapomni!

Pes in dinamitni patron. V Falkenau ob reki Eger je hotel nek posestnik spraviti svojega psa v večnost. A zbral si je za to jako nenavadno sredstvo, namreč patron z dinamitom. Pripel je psa k nekemu drevu ter mu na hrbet privezal dinamitni patron ter zažgal zažigalnico ali lunto. Nato se je hladnokrvno odstranil. Pes je najbrž slutil, da se mu bode nekaj nenavadnega pripetilo zato je pretrgal vrv (štrik) za katero je bil privezan. Gospodar to zagleda in začne na vso moč leteti. Pes pa seveda za njim. Vsak čas bi se moral patron užgati. Gospodar začne kričati in vedno hitreje bežati, pes pa seveda za njim. Gospodar jo odkuri proti ribniku in skoči v vodo. Pes, ki mu je sledil za petami, za njim. Čez nekaj časa plavala sta gospodar in pes proti bregu. Gospodar je bil do niti moker, in je prestrašen gledal svojega psa. Ta pa je veselo skakal okoli njega. Zažigalnica ali lunta je bila seveda ugasnila v ribniku. Samoumevno je, da je gospodar po tem dogodku psička pustil živeti.

Glede preiskovalnega zapora se je določilo, da bode izdana nova postava tudi v Avstriji, po kateri bode plačala država vsakemu, ki je bil po nedolžnem v preiskovalnem zaporu, za to odškodnino.

Odpeljali in umorili so v Alkamo v Siciliji roparji nekega 11 letnega dečka, edinega sina bogatega kmeta. Takoj potem, ko so ga odpeljali, dobil je